

(א) קדושין נע... (ב) כ"ב קל: כריתות כד... (ג) ו'ע' מוס' ממנו נח: ד"ה ו'א' דלמרי כתבו דוח מסוגיות הפיטות... (ד) ו'ע' רש"י שנת קב: ד"ה שפוטא ובע"ז נח: ד"ה שפוטא... (ה) ו'ע' רש"י ב"ק: ד"ה קופינא... (ו) ו'ע' מוס' כ"ב קל: ד"ה לכן בנות כ"י גם טוף דבניהם... (ז) ו'ע' רש"י

הגהות הב"ח

(א) משנה ג"ח במקום אחר: (ב) ג' מ' מנוטת היא מיכ"ל:

לעני רש"י

פשוטיר. מעור.

מוסף רש"י

שופטא. לשון אחיה (ע"ז כ"ח).

הדרן עלך כל הגמ' והגיע בשליח. רומא אשמועינן אפי"ט שלל לא אחרי לשן קך. אלא שפנע וזאמר לו הרי בטל ולא אמרינן לצעור בעלמא קא לבטל אמרינן לצעורה מיכיון ומשום טירחא דשליח אחרון לא איכפת ליה: בטל הוא. ומשמע בטל יהא וכן אי אפשי צו: פסול הוא. לא משמע דליהו מבטל ליה אלא מויליא עליו שם פסול והא ליכא: לא אמר כלום. וזכה בה על כרחו ואם יש לו בעל חוב גובה אותה בשבילו לפי שכל הלשונות הללו לשון עמיד הן והואיל וקבלה אינו יכול לחזור צו: בטלה היא. משמע בטלה היתה מקודם שקיבלתי הודאת בעל דין כמאה עדים דמי והרי אומר שלל וזה בה וחזרת לנותן והרי נמי תניא לקמן בפירקין (דף מ: כ) כחבתי ונתתי שדה פלונית לפלוני והוא אומר לא כחז ונתן לי הודאת בעל דין כמאה עדים והאי נמי דלמור בטלה היתה מקודם לכן נאמן: שמי

כל הגמ' פרק שלישי גימין

לב.

עין משפט
גר מצוה

א א מ"י פ"ו מהל' גירושין הלכה כד' והלכה י"ו] סמך עשין נ' טושיע' אה"ע ק"י קמח סע"י נט: ב ב מ"י שם טושיע' שם סע"י ט: ג ג מ"י שם טושיע' שם סע"י ט: ד ד מ"י שם הלכ"ז [והלכ"ז] טושיע' שם סע"י ט: ה ה מ"י פ"ד מהל' זכיה הל"א סמך עשין פ"ד טושיע' מ"מ ק"י רמח סע"י י וכהנה"ע וע"ש:

השולח. גם שנתתי דך במ"א הוא. לרבי דלמור בטלו מצוטל נקט הגיע בשליח אורחא דמלתא דלא מותר לבטלו ורגיל הוא לבטלו אצל פניו ז"ד שלל פניו השליח אסור לבטלו מדרבנן משום תקנת ר"ג ועוד נקט הגיע בשליח דהשתא אין לר"ך בית דין אי נמי היא גופה אתא לאשמועי' דלא אמרינן לצעורה קא מיכיון כדלמרינן בגמרא ולא לומר דדוקא כבי האי גוונא בטל: ולא אמרינן לצעורה קא מיכיון. וא"מ פשיטא שהוא בטל היאך היה לנו לומר שאינו בטל והוא עומד וזוה"ל דהוה אמיתא כיון שאינו מביא עדים על כך א"כ אינו רוצה לבטלו א"כ הוה חיישנן להחמיר משום דלמא לצעורה קא מיכיון קמ"ל דלא חיישינן: איהו דלא טרח אדעתא לצעורה. משמע דקידם אצל אשתו לא הוה ממילא אלא כטירחא ותימה דלמא לא נקט רבותא טפי נודמן אצל אשתו ממילא או שלוחו דלא אמרינן לצעורה קא מיכיון דתימה הוא לומר שזו אין מועיל ביטול: מהו דתימא איגלאי מ"יתא לפפרע דבטו"י במ"יה קמ"ל. ורבה דלמור לקמן (דף נ"ד) דגלוי דעתא בגיטא מלתא היא היינו שנועד קודם שהגיע גט לידה אצל אס לא נודע אותו גילוי דעתא עד אחר שהגיע לידה לאו כלום הוא כגון דהוה רהיט צטר שליח לבטולה וסגר שליח דהא דרהיט צטריה דבעי למימר אסור הוה לה כדלמור לקמן (שם) וכי מבטל ליה אחר שצלב לידה לפי שצטר שעדיין הוא ביד השליח ולא צא לידה אגלאי מילתא למפרע דלבעולי הוה רהיט קמ"ל מתני' דלאו כלום הוא וטעמא משום דכחותה שעה שהוא רך ולא נודע דעתו לא לשליח ולא לאשה ולא לב"ד והוה להו דברים שצלב דאינן דברים אע"פ שנאמן לומר כך היה בלבי ואף ע"ג דבעלמא גבי ההוא דוצין אדעתא למיסק לארץ ישראל (קדושין דף מט:) צדין הוא דלא הוה דברים כיון שלל חשש לפרש רוצה הוא שיתקיים הדבר בכל ענין אצל כאן עושה כל מה שיכול לעשות מ"מ עשאוהו כדברים שצלב ואין להקשות

שופטא. (א) בית ד: קופינא. (ב) חור שבראש המרא שקורין פשוטיר ועל שם שדוקא צין שני לדי חור קרי ליה צין אחיס שמדוקאין: סיכא בדפנא. יחד שדדפון: רפיא. שמתייבש מחמת החום ורפה: קניא כפוסא. קנה הארוג בכפיפה: רפיא. כמו יפריא:

הדרן עלך כל הגמ'

השולח. והגיע. והשיג: אינו יכול לבטלו. בגמרא פרק פשיטא: בראשונה. לא היה מבטלו בפני השליח ולא בפני האשה אלא במקום שהיה עומד היה מבטלו בפני שלשה: מפני יוקון הטולס. שהשליח שאינו יודע בדבר מוליכו לה והיא ניסת צו: גמ' הגיעו. הו משמע שרדף אחריו והשיגו: ואפילו ממילא. שנסתהה שליח בדרך והיה לו לזה דרך לשם ורחוק ואפ"ה בטל: ולא אמרינן. און דעתו לבטלו אלא לצעורה צעלמא חדש או חדשית שאם היה צדעמו לבטלו היה רודף אחריו לבטולי: שליחוסא דקמא. דלמרינן ליה לא עדיפת מיניה: אישו הוא דלא טרח. כי בטליה הוא צעלמו בטל וליכא למימר לצעורה מיכיון דלא הוה מטרח נפשיה משום לצעורה: אצל שליח. כי שלל שליח לבטל אמרינן לצעורה מיכיון ומשום טירחא דשליח אחרון לא איכפת ליה: בטל הוא. ומשמע בטל יהא וכן אי אפשי צו: פסול הוא. לא משמע דליהו מבטל ליה אלא מויליא עליו שם פסול והא ליכא: לא אמר כלום. וזכה בה על כרחו ואם יש לו בעל חוב גובה אותה בשבילו לפי שכל הלשונות הללו לשון עמיד הן והואיל וקבלה אינו יכול לחזור צו: בטלה היא. משמע בטלה היתה מקודם שקיבלתי הודאת בעל דין כמאה עדים דמי והרי אומר שלל וזה בה וחזרת לנותן והרי נמי תניא לקמן בפירקין (דף מ: כ) כחבתי ונתתי שדה פלונית לפלוני והוא אומר לא כחז ונתן לי הודאת בעל דין כמאה עדים והאי נמי דלמור בטלה היתה מקודם לכן נאמן: שמי

הדרן עלך כל הגמ'

השולח

גמ' לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח ואמר לו גם שנתתי לך במל הוא הרי זה במל קידם אצל אשתו או ששלח אצלה שליח ואמר לה גם ששלחתי לך במל הוא הרי זה במל אם משהגיע גם לידה שוב אינו יכול לבטלו בראשונה היה עושה ב"ד (א) במקום אחר ומבטלו בהתקין רבן גמליאל הוקן שלא יהו עושין בן מפני תיקון העולם: גמ' הגיעו לא קתני אלא הגיע ואפי' ממילא ולא אמרינן לצעורה הוא דקא מיכיון או ששלח אחריו שליח ל"ל מהו דתימא לא אלימא שליוחותיה דבתרא משליוחותיה דקמא דלבטליה קמ"ל קדם הוא אצל אשתו למה לי מהו דתימא כי לא אמרינן לצעורה קא מיכיון ה"מ לשליח אבל לידה ודאי לצעורה קא מיכיון קמ"ל או ששלח אצלה שליח למה לי מהו דתימא איהו דלא טרח אדעתא לצעורה אבל שליח דלא איכפת ליה כי טרח ודאי לצעורה קא מיכיון קמ"ל אם משהגיע גם לידה אינו יכול לבטלו פשיטא: לא צריכא דמהדר עליה מעיקרא לבטולי מהו דתימא איגלאי מלתא למפרע דבטולי בטליה קמ"ל: ת"ד יבטל הוא אי אפשי בו דבריו קיימינן פסול הוא אינו גם לא אמר כלום למימרא דבטל לישנא דלבטיל משמע והאמר רבה בר איבו אמר רב ששת ואמרי לה אמר רבה בר אבוה ה"מקבל מתנה שאמר לאמר שבאתה מתנה לידו מתנה זו מבוטלת (א) תיבטל אי אפשי בה לא אמר כלום במלה היא אינה בטל מעיקרא משמע אמר אבוי במל שתי

תוספות רי"ד

השולח גם לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו שליח ואמר לו גם שנתתי לך במל הוא הרי זה במל קדם אצל אשתו או ששלח אצלה [שליח] ואמר לה גם ששלחתי לך במל הוא הרי זה במל אם משהגיע גם לידה אינו יכול לבטלו: ת"ד אמר כלום הוא אי אפשי בו דבריו קיימינן פי' שמשמע לשונות אלו לשון ביטול. פסול הוא אינו גם לא אמר כלום פי' שמשמע שמוציא עליו לעו שהוא גט פסול והרי אנו רואים שהוא כשר מ"ה לא אמר כלום אבל אם אמר פסול יהיה לא יהיה גט הרי הכי נמי דהוי לשון ביטול והגט בטל:

דמי איכא מידי דמדאורייתא לא הו גט ומדרבנן הוה גט דכיון שקנת דומה לדברים שצלב לא חשיבא עקירת דבר מן התורה ועדיפא מינה אמרינן צבטול שלל צב"ד צלל ידיעת שליח ואשה דמשמע פשט הלכה דלא הו צבטול ו"ע כי שמה צבטול שלל צב"ד אינו מועיל להקל אצל יועיל להחמיר ועוד נראה לר"י כי דברים שצלב אינן דברים אפי' היכא דק"ל שנאנס מלפרשם כמו שרוצה להוכיח בפ"ב דקדושין (דף ט.) דדברים שצלב אינן דברים וכופין אותו עד שיאמר רוצה אני דגט ודכפרה ולא מהני דברים שצלב להיות דברים אלא היכא שצלב גילוי דעתו יש לנו לדעת דעתו מעלמנו: והאמר רבה בר איבו א"ר ששת ואמרי לה רבה בר אבוה בוי. ול"ג רבה בר אבוה א"ר ששת דרבה בר אבוה היה רבו של רב נחמן ורב נחמן חזירו של רב ששת: מבוטלת היא תיבטל אי אפשי בה לא אמר כלום. תימה דנפרק בתרא דכריתות (דף כד.) גרסי' איכפא מבוטלת היא תיבטל אי אפשי בה דבריו קיימיס בטלה היא אינה מתנה לא אמר כלום ואו"י אפשר למיגרס התם כדהכא דהתם פריך מינה אדריש לקיש דלמור הוהו מתנה לחזרו ואמר הלה אי אפשי בה כל הקודם בה וזה ורב ששת קאמר דאי אפשי בה דבריו קיימיס מאי לאו דבריו קיימיס והדירה למרה ומיהו לספרים דגרסי התם והכא אי אפשי בה בטלה היא אינה מתנה דבריו קיימיס אחי שפיר והא דלא מקשה מאי אפשי בה כמו שמקשה אצטלה משום שפשוט לו דהאי דדבריו קיימיס צאי אפשי בה היינו משום דהוי לשון הפקר דמתרין בכריתות לריש לקיש ומיהו גירסא זו אינה ברוב ספרים ור"י אומר שיש ליישב כאן גירסא דכריתות ודייק דבטל מעיקרא משמע מדקמי בטלה היא אינה מתנה לא אמר כלום דאי ליצטל משמע להבא א"כ הו דבריו קיימינן והו הפקר וכל המחויק בה וזה אצל השמא דמעיקרא משמע הרי הוא כלאומר על כל מתנות שאדם נותן לחזרו וזכה בהן שאינן מתנות דכאן נמי וזכה בהן ולכן לא אמר כלום והאי דקאמר שמי לשונות משמע על ולישנא דמהני בה קאמר לאו דמהני דבריו צמתנות קאמר אלא דמהני היינו לשון הטוב לו טעון לו שיצטל הגט וטעון לו שלל יצטל המתנה והא דמשמע בריש פי' האומנים (כ"מ דף ע:) דחשיב עליו לבעל מה שממחר הגט לחול דלמרינן צשלמא אי איתמר איכפא התקבל לי גיטי ואשמך אמרה הבא לי גיטי והו

(ב) ומיר כל. ז"ק ל: ערכן
(ג:) א מ"י פ"ו מ"ד,
(ד) וטעם פ"י מ"ד,
(ה) יענות 5: (ד) אשע קדושים
(ו) יענות: 5: קי. לקמן
ענ. ז"ב מ: מכות ג'
(ז) ודברים מד: (ז) וקדושים
(ח) (ב'מרות ה:).

מוסף רש"י

כי רובלא. כמדת זה שמונה
מעמדי (ועדו כב) אז: כי
רובלא נמסר על עירובת
פכרמטיה שלו והוא ומכיר
ועמית. הי' ליחשיב וליזיל
(וי' ב'ה). בטלו מבוטל.
ענל שגטנו גט לאשמו וקדם
וכא אלה או שגטנו לה שגת
ואמר לה גט שגתנו לך
הוא הוא, הכי זה ענל, ומג
בראשונה היה עושה בית דין
מקום חמך ומבטלו ולא היה
מוריד לה. שחקין רבן גמליאל
היון שלא יטעו שישין כן
ממי מוקן טעלה, דחומין
דמבטל ולא ידעה ואינסבא
וגיה ממוזים, ועלה מי
עטלו לנט לפני בית דין
מקום חמך, חמך תקנת רבן
גמליאל, מבטלו (ב'מרות 3:).
מה חמך ב"ד יפה. שחקין
שלא לעשות כן (שם). כל
דמוקדש אדעתא דרבנן
מקדש. מולה דעת חכמים,
דהא דתם משה ויהאל קמיר
(שם) כל המקדש אשה על
דעת שהיהו חממי שפאל
שיכאל הוא מקדשה. שהיו
קיימין קידושין על דברי
חכמים והיו בטעלה לפי
דברי חכמים על ידי גיטין
שהכשירו חכמים (ב'מרות 1:).
ואפקעיניהו רבנן. על ידי
גט וז. לקידושין מניה.
ושינוהו למעט קידושין
ממנה למפרע, דהפקר בית
דין הפקר (ב'מרות 3:). כשיא
גט סה אחריס (ב'מרות
1:). תיבא. למיר אפקעתא,
קדיש בכספא. גימלא
גט וז. עוקר קידושין
ועשה מעות ממנה מעיקר
(שם ונע"ו) מכות (שם) אז:
דהפקר בית דין הפקר גבי
ממון ופאלו קדישה בגול
וכתום דמיא, דלא הו קידושין
ורשב"ש ב"ב (ח''). קדיש
בביאה מאי איכא למימר.
בשגתא על ידי גט כשר,
אש"פ שקדושין קיימין עד
כשרי, גימיר הכשרו הוא
שהגט כשרו ומייר אש"פ
ממון ובהא. אלל זה שאינו
גט מן התורה ואשה מכשירו
מפני דעמו של זה שקדשה
על דעת חכמים ושיטלו על
פי חכמים, כ"ך אהו למר
שמעיקר לא יהו קידושין,
וזי קדיש בביאה ואשה עוקר
קידושין למפרע מה תא
על ביהא (ב'מרות 1:). מאי
אפקעתא איכא למימר, האי
ביאה מאי שיה (ב'מרות
3:). שויה רבנן לבטליהו
בעילת גזוה. כיון דבעתה
דרבנן תלה, ורבנן אמרי
דכי היכי לה גט כי האי
בטול איכא דהיכי בעילת
זוה. וזאת דמריי תימך
קדיש בכספא. קידושין טימך
דרבנן, קדיש בביאה קידושין
דהדאורייתא יניחו מאי איכא
למימר, ועטות גדול הוא
כדיש, קידושין סוף דאורייתא
יניחו ומגריה סוף דקדישה
קדישה משדה שפירין גמר לה
ממכת קדושים (ב' ונ"ג)
כפי נאמרה ול י"י מדינה,
וזי קידושין טימך מרבנן
וזי קטלינו כפא עליה, ועד
דבעל ארוכה נפקלה, ועד
מאי שיער דכי שויה רבנן
ט', הא קשה ליה הכי
מאי רבנן לאפקעיני מדי
דאורייתא, ומאי ליה שויה
רבנן, הא מי אפקעתא היא
(ב'מרות 3:). ונע"ו (ב'מרות 1:).
ותי קוף כי קא משעין שויהו רבנן
לבעילתו בעילת זוה, על כרחן ד"ך
אהו אשה לפרס כמו שפירשתי. שהקדושין
עקרין מעיקרן ולא ממאן ובהא. והמפרש
למר שויה רבנן לכל מקדש בביאה בעילת זוה,
ועטות גמור הוא, וזא
(המיר אש איש המתקדשת בביאה בלא גט
מן העטם הוא, ולא מצוי זה בהתלמד (ב'מרות 1:).

השולח פרק רביעי גיטין

ג א מ"י פ"ו מהלכות
שמיטה הלכה יח מג
לאחר רעה (נ"טו"ט) מו"מ
פי' סו פתי יח כאל:
ד ב מ"י פ"ו מהל'
גיטין הל"ט פ"ג סג
עשן ג טו"ט א"ע סי'
קמח עני' ס:
בז ג ד מ"י ס הל"ט
טו"ט ע"ש סע"י סא:

גילוי הש"ס

ה'ס' ר"ה ואפקעיניהו ובי'
דאליב נירי. ע"י שג' ד'
ע"א חומ' ד"ש קודם ומטות
על טו ע"ב חומ' ד"ה צמאי
קמפילני:

תוספות ר"ד

כמה מבטלו רב ששת אמר
בפני ג' ורב נחמן אמר
בפני שנים רב ששת אמר
בפני ג' ב"ד קמרי רב נחמן
אמר בפני ב' ב' חרי גמי
ב"ד קרי להו: מאי מפני
הקמן העולם ר' יוחנן אמר
מפני תקון ממזרים וסבר ליה
כרב נחמן דאמר בפני שנים
מבטלו ובי חרי לית להו קלא
ולא שמעה ואזלה ומינסבא
ואיכא תקון ממזרים. ור"ל
אמר מפני תקון עגונות סבר
לה כרב ששת דאמר בפני ג'
(וב') אית להו קלא ושמעה
וידעה ולא מינסבא ומיעגנה
ריבוי. וקיי"ל ר"ל ר' יוחנן
הלכה כר' יוחנן: חרי בטלו
מבטלו דברי רבי רשב"ג
אומר אינו יכול לבטלו ולא
להוסיף על גמור א"כ מה כח
ב"ד יפה פי' אם בטלו לאמר
תקון ר"ב פני עדים שלא
בפני השליח מבטלו הוא
דאיני רעבר אוקנתא בטל
שליחות השליח ורשב"ג
אמר אינו יכול לבטלו שלא
בפני השליח ולא להוסיף על
גמור א"כ יב שום תנאי:
ח"ד יפה פי' א"כ בטלו לאמר
לאשתי יכול לבטלו זה שלא
בפני זה דברי רבי רשב"ג
אומר אינו יכול לבטל אלא
זה בפני זה במאי קמפילני
בערות שבטלה מקצתה
בטלה כולה דרבי סבר
עדות שבטלה מקצתה לא

לא שגא כתוב בלשון דיינים וחתמי עדים. כמו שכתוב בצרזכול
כי דינא הוינא אנא פלוני בר פלוני וזוכרין סס הדיינים צמך
המורף ולמטה חותמים עדים להעיד על הפרזכול שהוה אמת וקשמע
לן דחשיב פרזכול אש"פ שלא חתמו בו הדיינים ועלמס לא שגא כתוב
בלשון עדים שאין דיינין זכרים צמך

המורף של פרזכול דכתיב ביה הכי
כי דינא הוינא ואחא פלוני ואמר
לנא מוסרני לכס כל חוב שיש לי
ביד פלוני ופלוני ופלוני עדים וחתומים
למטה הדיינים וזקנוטרס פי' ענינין
אחר: ובי חרי י"ת אהו קלא.

וא"ת ולמקנו שיטל בפני ג' וי"ל
מפני תקנת עגונות: ובי חרי תלתא
אית אהו קלא. ואע"ג דמלוה על
פה לא גבי ממעשדי אפילו הלווה
בפני כמה עדים היינו משום דמאן
דיוזף בלענא יוזף כדאמרינן בחוקת
הצנים (ב"ב דף טז. מנ). ואין רגילות
לצדוק לבני אדם אלא כופר לכל
השואלים ממנו והא דלמרי הכי דני
מרי לית להו קלא וגבי מוכר שדהו
בעדים אמרינן בחוקת הצנים
(טס דף מא:). לגונה מנכסיס
משועבדים הכל ענינין גילוי מילתא
טפי: ושמעה וידעה ולא
מינסבא ותקנת עגונות הוא דאיכא.
אע"ג דבדין לא מינסבא חשיב עגון
דהכי נמי אמרינן בפי' כל הגט (לעיל
דף כו:). ובדין הוא אפי' טופס לא
לכתוב אלא זימנין דנשי למיזל
למדינת היס ולא משכח ספרה שציק
לה ואזיל ומיעגנה ויתצה:

כל דמוקדש אדעתא דרבנן מקדש.
ולכן אומר בשעת קידושין כדת
משה וישראל:

ואפקעיניהו רבנן קידושין
מיניה. הקשה
ה"ר שמואל אס כן יחפה על צת
אחוטו וכשיבואו עדים שינתה שלח
לה גט ויבטל שלח צת רבנן ופאקעי
קידושין ונמלא שהיא פניהו ואומר
ר"י ללא קשה דאין לחוש אלא
כשמחפה עליה שלא כדון אכל הכא
כדון מחפה ומן התורה פטורה ועד
הקשה רבי שמואל דהיכי מחייבין

לעולם מיתה אשת איש שינתה והא התראת ספק היא דשמא ישלח
לה גט ויבטלו ועוד יבולין ממזרים לטרה ראוהו ר"ת דכי יאח
גוונא לא הוי התראת ספק דאוליין צת רבנן ויזב אין מגרשין
נשותיהן וכששולחין גט אין מבטלין ועוד דאוקמינן אחוקתה שהיא
עכשיו נשואה * דאס לא כן ניזר שהיה שותה יין או מטמא למתים
אמאי לוקה דאס אמרו לו אל תשמה אל תשתה חייב על כל אמת
ואחא (מיר דף מנ). והא התראת ספק היא שמה ישאל על מירוחו
ומה שהקשה אס כן יחפה על צת אחוטו ויבולין ממזרין לטרה אי
ידעין עקב מחסורן לא מפאקעינן קידושין מיניה דלתקנה עבז חתמים
ולא לתקלה שמתוך כך יהיו צנוט ישראל צירונת צבריות אבל אס
צרוז לנו שלא נכתובין לכן לא חיישינן אס יכולים לטרה:

רבי סבר עדות שבפ"ה מקצתה א"א במ"ה ביה. וא"ת מנא ליה
להש"ס דקצר לא בטלה כולה ויכול לבטל היינו אפי' לכתמילה
דלמא סבר בטלה כולה ואפילו הכי יכול לבטל דיעבד דהא לעיל
אית ליה צנוט מבטול דמלשון יכול לא מני למידק שיהא מותר לבטל
לכתמילה דמכות בפרק הובב (ב"מ דף מט.) דלמור האומר צנוט
מתנה אינו נותן לך יכול לחזור בו ופריך יכול שיעט אלא אימא
מותר לחזור בו וי"ל דמשמע ליה מילתא דרבי דיכול לבטל אפי'
בפני אחד אע"ג דאין דבר שזעורה פחות משנים כיון שלשליח
ועלמו אומר שהוא מבטלו הוא מבטול א"י אפי' לא מהי בלא שנים
דאין דלמור דאין שיהא מבטול אפילו דיעבד דפירשי' לעיל דדוקא בפני ג'
לרב ששת אז בפני ביחד לרב נחמן הוא דמבטול א"י אע"ג דביטלו צ"ד אומר [רבין] דמבטול היינו משום דהתם ליכא למיחש כולי
האי למחורות שאם יודע לשלח קודם המתנה לא ימנו לה או לאשה קודם שמתנה לא נמשא אכל כאן אפי' כשיעור כולם וגם האשה
שביטל הבעל מקצת מן העשרה פעמים יעמו והיו סבורים שאחרים לא מבטלו ומנשא ע"י גיטה ולכן אס היה סובר בטלה כולה היה
מודה דאין מבטול ולפי"ו אחי שפיר מה שמסתפק הש"ס הי כרבי ויהי כרשב"ג אפילו למאי דמוקמינן פלוגמיהו צדוות שצטלה מקצתה
מודה בצאמר לעשרה שאינו מבטול אכל מתוך פירוש הקוטרס משמע דלרשב"ג דבטלה כולה חף זה מתקנת רבן גמליאל ועל כרחן למ"ד
מ"מ יכול לבטל בפני צ' זה שלא בפני זה ואי בטלה כולה אפילו רבי מודה דאין מבטול אפילו דיעבד דפירשי' לעיל דדוקא בפני ג'
לרב ששת אז בפני ביחד לרב נחמן הוא דמבטול א"י אע"ג דביטלו צ"ד אומר [רבין] דמבטול היינו משום דהתם ליכא למיחש כולי
האי למחורות שאם יודע לשלח קודם המתנה לא ימנו לה או לאשה קודם שמתנה לא נמשא אכל כאן אפי' כשיעור כולם וגם האשה
שביטל הבעל מקצת מן העשרה פעמים יעמו והיו סבורים שאחרים לא מבטלו ומנשא ע"י גיטה ולכן אס היה סובר בטלה כולה היה
מודה דאין מבטול ולפי"ו אחי שפיר מה שמסתפק הש"ס הי כרבי ויהי כרשב"ג אפילו למאי דמוקמינן פלוגמיהו צדוות שצטלה מקצתה
מודה בצאמר לעשרה שאינו מבטול אכל מתוך פירוש הקוטרס משמע דלרשב"ג דבטלה כולה חף זה מתקנת רבן גמליאל ועל כרחן למ"ד
מ"מ יכול לבטל בפני צ' זה שלא בפני זה ואי בטלה כולה אפילו רבי מודה דאין מבטול אפילו דיעבד דפירשי' לעיל דדוקא בפני ג'
לרב ששת אז בפני ביחד לרב נחמן הוא דמבטול א"י אע"ג דביטלו צ"ד אומר [רבין] דמבטול היינו משום דהתם ליכא למיחש כולי
האי למחורות שאם יודע לשלח קודם המתנה לא ימנו לה או לאשה קודם שמתנה לא נמשא אכל כאן אפי' כשיעור כולם וגם האשה
שביטל הבעל מקצת מן העשרה פעמים יעמו והיו סבורים שאחרים לא מבטלו ומנשא ע"י גיטה ולכן אס היה סובר בטלה כולה היה
מודה דאין מבטול ולפי"ו אחי שפיר מה שמסתפק הש"ס הי כרבי ויהי כרשב"ג אפילו למאי דמוקמינן פלוגמיהו צדוות שצטלה מקצתה
מודה בצאמר לעשרה שאינו מבטול אכל מתוך פירוש הקוטרס משמע דלרשב"ג דבטלה כולה חף זה מתקנת רבן גמליאל ועל כרחן למ"ד
מ"מ יכול לבטל בפני צ' זה שלא בפני זה ואי בטלה כולה אפילו רבי מודה דאין מבטול אפילו דיעבד דפירשי' לעיל דדוקא בפני ג'
לרב ששת אז בפני ביחד לרב נחמן הוא דמבטול א"י אע"ג דביטלו צ"ד אומר [רבין] דמבטול היינו משום דהתם ליכא למיחש כולי
האי למחורות שאם יודע לשלח קודם המתנה לא ימנו לה או לאשה קודם שמתנה לא נמשא אכל כאן אפי' כשיעור כולם וגם האשה
שביטל הבעל מקצת מן העשרה פעמים יעמו והיו סבורים שאחרים לא מבטלו ומנשא ע"י גיטה ולכן אס היה סובר בטלה כולה היה
מודה דאין מבטול ולפי"ו אחי שפיר מה שמסתפק הש"ס הי כרבי ויהי כרשב"ג אפילו למאי דמוקמינן פלוגמיהו צדוות שצטלה מקצתה
מודה בצאמר לעשרה שאינו מבטול אכל מתוך פירוש הקוטרס משמע דלרשב"ג דבטלה כולה חף זה מתקנת רבן גמליאל ועל כרחן למ"ד